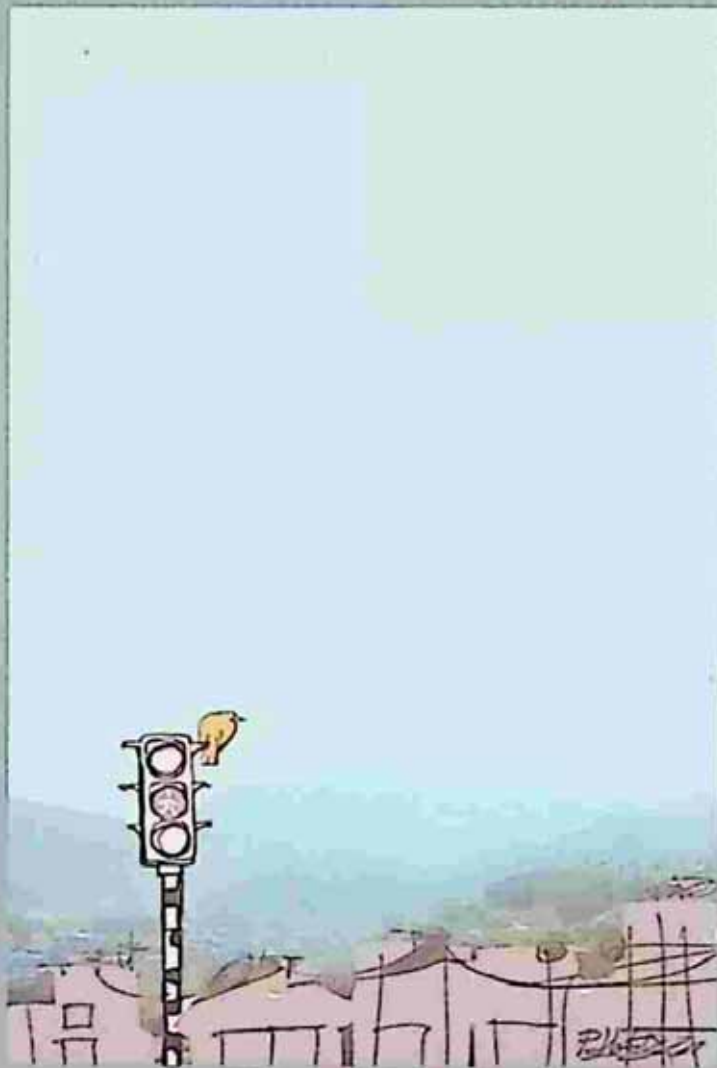

ဖောင်သိက္ခာ

ဆားတစ်ပွင့်

ဝတ္ထုတိုစုနှင့်
အလွမ်းရသများ

နယ်ခြားတောင်တန်းများနှင့်
မြို့ပြပုံရိပ်ကို ရောယှက်ပုံဖော်ပါသည်။

ISBN 9789997136565

9 789997 136565

MMK 5,500.00

ဆားတစ်ပွင့် ဝတ္ထုတိုစုနှင့် အလွမ်းရသများ မောင်သိက္ခာ
စာမူကံမှာ ၁၆၈ မူကံမှာ ၁၂၀၈ စင်တီ x ၁၈၀၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

ဆားတစ်ပွင့်ဝတ္ထုတိုစု

၁။ ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇	၅
၂။ မစားသင့်သော အသား	၂၂
၃။ ကျားတရားစီရင်ခန်း	၄၀
၄။ သူ့အသား မစားကောင်း	၅၈
၅။ လူဆိုသည်မှာ	၇၄
၆။ မကော့နှင့် သောကထုပ်	၈၇
၇။ စာကလေးနှစ်စောင်	၉၉
၈။ ဆားတစ်ပွင့်	၁၀၈

စာရေးသူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရေးသီဖွဲ့ကြသော အလွမ်းရသစာစုများ

၁။ ရှုမဝနှင့် အလွမ်းရသ မောင်မြင့်မြတ်	၁၂၇
၂။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလေသူ ချစ်ဦးညို	၁၄၃

- ၃။ ကာဖီခိုးသောက်မှုကြီး မောင်သိက္ခာနှင့်
အာဗညဏ်တို့၏ မောင်သိက္ခာ
ကေတုဘုန်းမော်
- ၄။ ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

၁၅၇
၁၆၆

*

ဆားတစ်ပွင့် ဝတ္ထုတိုစု

ရေပြာပေါက်ချိန်နှင့် ရေဆူလို့ပွက်ကရော
ဝတ္ထုတိုအစုများတွင် မပါဝင်သေးသော
ဝတ္ထုတိုများ

ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇

(၁)

ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇ ဆိုသည်မှာ နယ်ခြားကျောက်တိုင် အမှတ် ၄၇ ကို ဆိုလိုပါသည်။ မြန်မာပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်နှင့် တရုတ်ပြည် သုံးပွင့်ဆိုင်အကြားတွင် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော နေရာလည်းဖြစ်၏။ နှင်းခဲများ အမြဲလိုလို ဖုံးလွှမ်းနေသည့် 'ဒီဖူလခါး' တောင်ထိပ်တွင် ကျောက်တိုင်ကို စိုက်ထူထားသည်။ 'ဒီဖူလခါး' တောင်သည် ပေ ၁၀၀၀၀ ကျော်မြင့်၏။ အတိအကျဆိုလျှင် ပေပေါင်း ၁၄၂၃၀။ 'မချစ်ဥ' ခေါ် မသေဆေးကို ရှာဖွေကြမည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း လေးယောက်မျှသာ။

ကျွန်တော်နှင့် ဇော်မိုင်းအပြင် လမ်းပြ ဂရူးဖုံ၊ အထမ်းသမား ထိန်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းချ ရပ်နားနေကြသော 'ကလားထု' စခန်းမှ 'ဒီဖူလခါး' တောင်ထိပ်အထိ ခုနစ်မိုင်မျှ ဝေးသေးသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုး၍ ရွက်ဖျင်တဲအပြင်သို့ ထွက်လိုက်
ရာတွင် နှင်းဖတ်များ မြေပြင်သို့ တဖွဲဖွဲကျနေသည်ကို မြင်ရ
သည်။ လက်ပံပင်မှ လက်ပံသီးများ ကွဲအက်ကာ ပြန့်ကျဲကျလာ
သော မှို့များကို အငမ်းမရ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်လံ၍
ကောက်ယူရသော ငယ်စဉ်ဘဝကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ၈ နာရီပင်ထိုးပြီ။
သို့သော် နေမထွက်သေး။

ဆီးနှင်းထုအကြားကို နေရောင်သည် ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးစေ့
နေရသဖြင့် အလင်းရောင်မှာ မှန်ဝါးဝါးမျှသာ။

အေးလိုက်ချမ်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ညက နို့ဆီနှင့် ကြက်ဥရောမွှေပြီး ရွက်ဖျင်တဲအပေါ်တွင်
တင်ထားသော ဇလုံကို ယူပြီးကြည့်လိုက်သည်။

ဟော... ခဲနေပြီ။

ရေခဲစိမ်၊ ကြက်ဥပူတင်းလုပ်ရသည်မှာ သည်အရပ်တွင်
လွယ်ကူလှပါသည်။ ဂရူးဖုံ နည်းပေးသဖြင့် ညဦးက ပြုလုပ်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ မနိုးမိကတည်းက ထိန နိုးနေသဖြင့်
ရေခွေးအိုးတစ်လုံး တည်ထားသည်။

ပွက်ပွက်ဆူနေပြီဖြစ်သော ရေခွေးအိုးကို လက်ကျန်နို့ဆီ
ဖြင့် ပါလာသော ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြားတို့ ရောစပ်ကာ လေး
ယောက်အတွက် ကော်ဖီဖျော်လိုက်ပါသည်။

ဟန်ကျလိုက်ပါဘိ။

လူသူမရှိသော ရေခဲပြင်တောင်စခန်းတစ်နေရာတွင်

ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာအတွက်က ကော်ဖီပူပူနှင့် ကြက်ဥပူတင်း။

(၂)

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ 'ဒီဖူလခါး' တောင်ပေါ်သို့တက်သော အခါ ယူသင့်သည့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းများကိုသာ သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ရွက်ဖျင်တဲနှင့်တကွ ကျန်ပစ္စည်းများကို သည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ရပ်နားခဲ့သော ကလားထုစခန်းတွင် ထားခဲ့၏။

အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မထားခဲ့။

သည်အရပ်မျိုးမှာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှပါသည်။ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင်လည်း တောင်ပေါ်သားတို့မှာ ရိုးသား၍ ခိုးဝှက်ခြင်းကို နားမလည်ကြပါ။

ခရီးသွားရာတွင် နားရာစခန်း၌ မလိုသော ပစ္စည်းများကို ထားရစ်ပြီး အပြန်ခရီးမှသာ သယ်ဆောင်လေ့ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် လိုအပ်မည်ထင်သော ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကိုထည့်၍ လိုရမည်ရ ခြောက်လုံးပြုးတစ်လက်နှင့် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း တစ်လက်ကိုလည်း ယူခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အားပြုရန် တောရှောက်သားတောင်ငှေးတစ်ချောင်းပါသည်။

ဇော်မိုင်း၊ ဂရူးဖုံနှင့် ထိနတို့လည်း သူတို့လိုအပ်မည်ထင်သမျှ မိမိတို့အိတ်အသီးသီးတွင် ထည့်နေကြ၏။

ယူဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းများကို ခြိုးခြံနိုင်သော်လည်း

အဝတ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မခြိုးခြံနိုင်ကြပါ။

သည်လို ဆီးနှင်းတဖွဲဖွဲကျနေသောအရပ်တွင် အအေးဓာတ်ကို ထူထဲလုံခြုံသော အဝတ်မဝတ်ဘဲ မခံနိုင်ပါ။

နှင်းကိုက် (Snow Bite) ၍ အသားများ ကြွေသွားနိုင်ပါသည်။

ဦးခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော တရုတ်ပြည်ဖြစ် နားရွက်ဖုံး ဦးထုပ်မှအစ တစ်ကိုယ်လုံး သိုးမွေးထည်အဝတ်များဖြင့် ဖုံးထားကြသည်။ အဝတ်၏ အလေးချိန်ကပင် နှစ်ပိဿာလောက် ရှိမည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တောစီးဖိနပ်ခွာတွင် တရုတ်ပြည်လုပ် တောင်တက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် လွှဲသွားကဲ့သို့ လုပ်ထားသော သံပြားကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ကြိုးများဖြင့် ဖိနပ်တွင် ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။

ဒါမှ တောင်တက်ရာတွင် နင်းရမည့် ရေခဲပြင်အတွင်း ဖိနပ်မှ သံလွှဲသွားများက စူးဝင်ပြီး ခြေမြဲနိုင်ပါသည်။

ထိန ကမူ တစ်မျိုး။

သူ၏ ဖိနပ်မှာ တိဗက်ဖိနပ်ခေါ် သိုးမွေးလည်ရှည် ဖိနပ်ကြီးကို စီးထားသည်။ အမွေးမကျွတ်အောင် ပြုပြင်ထားသော သိုးမွေးသားရေတွင် အမွေးများကို အတွင်းဘက် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ချုပ်ထားသော ဖိနပ်ဖြစ်သည်။

ဖိနပ်၏ခွာတွင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ သံလွှဲသွားများ ချည်နှောင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။

မိန်းမ၏ ဆံပင်ရှည်များကို လုံးထွေးပြီး ဖိနပ်အောက်ခွာ

တွင် ကပ်၍ ချည်ထားသည်။ ဆံပင်ထွေး၏ ကြမ်းတမ်းမှုက ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရာ၌ မချော်နိုင်ပါချေ။

တရွေ့ရွေ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်တက်နေကြပါပြီ။

ဖြူဖွေးနေသော နှင်းခဲပြင်တွင် သဘာဝအတိုင်း ပေါက်နေသည့် ကျွန်တော်မသိသော ပန်းမျိုးစုံမှာ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ လှပလိုက်ပါဘိ။

ထင်းရှူးပင်များကိုလည်း ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင် တွေ့ရ၏။ ထင်းရှူးကိုင်းများတွင် ရေခဲတို့သည် တွယ်ကပ်ပြီး ရေခဲချောင်းသဖွယ် အောက်သို့ တွဲလောင်းကျကာ ခိုကပ်နေသည်။

ရေခဲပွင့်များမှာ ရေခဲကိုခြစ်ထားသလို ပွပွကလေး ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ဆားပုံတွေ ပြန့်ကျဲထားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသော မှန်ပြောင်းနှင့် အဝေးကောင်းကင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်သားများနှယ် နှင်းဆိုင်ခဲများ ကောင်းကင်ပြင်တွင် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သွားနေသည်။

နှင်းစိုင်းခဲများအကြားမှ တောငန်းကဲ့သို့ ငှက်အုပ်တစ်အုပ် အနောက်ဘက်ဆီသို့ ညီညီညာညာ ပျံသွားနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် -

“ဟေ့... ဇော်မိုင်း၊ ဘာငှက်တွေလဲကွ၊ ဟိုမှာ ပျံသွားနေတာ”

“ငါလည်း ဘယ်အမျိုးအမည် ခွဲတတ်ပါ့မလဲ မြင့်ဦးရာ၊ အာသံဘက်ကို ပျံသွားတဲ့ ကြီးကြာငှက်လို အမျိုးအစားတွေပဲကွ။ အာသံဘက်က တောင်တွေထိပ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရေကန်

ကြီးတစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီလိုပဲ ငှက်တွေက ရာသီ အလိုက် ပြောင်းကြ ရွှေ့ကြတတ်တယ်လေ”

ကျွန်တော်တို့ တောင်တက်ခရီးကို ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ အမြင့်ပိုမိုလာသည်နှင့်အမျှ အသက်ရှူ ပိုကျပ်လာသည်။ ပိုပြီး မောလာသည်။

မနက်က စားခဲ့သော ကြက်ဥပူတင်းတို့၊ ကော်ဖီတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

ပိုပြီးမြင့်လေလေ၊ အသက်ရှူမှုကို အားပေးသော အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်က ပိုနည်းလေလေမို့ မောလွယ်ခြင်းဖြစ် သည်ဟု ထင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၊ နှင်းခဲပြင်ဖြူဖြူအကြားသို့ ကျွန်တော်၏ မှန်ပြောင်းဖြင့် လှည့်ပတ်၍ ကျွန်တော်တို့လိုချင်သော ‘မချစ်ဥ’ ခေါ် မသေဆေးကို ရှာဖွေကြည့်သည်။

ယခုအထိတော့ မတွေ့သေး။

ကျွန်တော်တို့၏ သိုးမွေး အနွေးထည်များသာ ဆီးနှင်း ရည်ဖြင့် စိုရွှဲပြီး လေးလံလာသည်။

တောင်ပေါ်သို့တက်၍ ပိုမိုမြင့်လာလေလေ၊ အသက်ရှူ မဝသလိုဖြစ်ကာ ပိုမိုမောလာလေလေဖြစ်နေ၏။ သည်တော့ ဘာလုပ်သနည်း ခြေလှမ်း ၁၀၀ လောက် လျှောက်လိုက်၊ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချကာ နားလိုက်ဖြင့် ခရီးက နှောင့်နှေးလှသည်။

ကျွန်တော့်အနားတွင်ရှိသော အထမ်းသမား ထိန အား ‘မချစ်ဥ’ ခေါ် မသေဆေးအကြောင်းကို မေးမိသည်။

“ဟေ့... ထိန၊ ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့ မချစ်ဥက ဘာတွေ

စွမ်းတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ဒေသသားတွေက မချစ်ဥကို ပျားရည်နဲ့ စိမ်သောက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြိုက်တတ်တဲ့သူတွေက တော့ အရက်နဲ့ စိမ်သောက်ရင် ကျန်းမာတယ်။ အသက်အလွန်ရှည်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒီဆေးစွမ်းကို တရုတ်လူမျိုးတွေကလည်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သက်ကြီးရွယ်ကြီးများနဲ့ အလွန်သင့်တော်တယ်။ ဒါကြောင့် မချစ်ဥကို အသက်ရှည်လွန်းလို့ ‘မသေဆေး’ လို့တောင် ခေါ်တာ၊ ဆရာ မြင့်ဦး သိသားနဲ့...”

ထိန က ကျွန်တော်၏အမေးကို ပြန်ဖြေသည်။

ဟုတ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုပင် ကချင်ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်စဉ်က ဤ ‘မချစ်ဥ’ ကို မရမက ယူခဲ့ရန် မိတ်ဆွေအများက မှာကြားလိုက်ကြပါသေးသည်။

သို့သော် မချစ်ဥကိုတော့ ယခုထိ မရသေးပါ။

မှန်ပြောင်းတကားကားဖြင့် ဆီးနှင်းခဲပြင် တစ်ခုလုံးကို လိုက်ကြည့်ပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

(၃)

ဟော... တွေ့မည့်တွေ့တော့ ဘာတွေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်၏ မှန်ပြောင်းထဲတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေခဲပြင်ပေါ်ရှိ ချုံကလေးများဘေးမှ မည်းမည်း... မည်းမည်းနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသော အရာဝတ္ထုများ။

“ထိန... ငါ့မှန်ပြောင်းထဲမှာ တွေ့ရတာ ဘာကောင်တွေလဲ

မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်း...”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်၏ မှန်ပြောင်းကို ထိနအား ပေးကြည့်စေသည်။

ဇော်မိုင်းနှင့် ဂရူးဖုံတို့နှစ်ယောက်မှာ တောင်ပေါ်သားများ ပီပီ တောင်တက်မြန်ကြပါပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတော်ပင် အလှမ်းကွာဝေးသွားကြပါပြီ။

ထိန သာလျှင် ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် အတူ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ထိနအား ကျွန်တော်၏ မှန်ပြောင်းကို ပေးကြည့်စေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိနသည် ကျွန်တော်ပေးလိုက်သော မှန်ပြောင်းကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟာ... ဆရာမြင့်ဦး၊ လာ... လာ... မြန်မြန်လာ၊ ရှေ့မှာ ရေခဲကြက်အုပ်ကြီး...”

ထိနသည် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော်အလှမ်းဝေး၍ ရှေ့မှ သွားကြပြီဖြစ်သော ဇော်မိုင်းနှင့် ဂရူးဖုံတို့ကိုလည်း ကချင်ဘာသာဖြင့် လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်ကာ သူ၏ ဒူးလေးကိုပစ်ရန် အဆင်သင့်တင်၍ ရေခဲကြက်များ ရှိရာသို့ အပြေးလိုက်သွားသည်။

ထိန၏ အော်ပြောလိုက်သော စကားကို တောင်ပေါ်တွင် တဝီဝီနှင့် တိုက်ခတ်နေသည့် လေသံများကြောင့် ဇော်မိုင်းနှင့် ဂရူးဖုံတို့ ကြားသည် မကြားသည် မသိ။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ပြန်လှည့်လာသည် မလာ

သည်ကို ကြည့်ရှုမနေနိုင်တော့။

ကျွန်တော်၏ ခါးမှ သေနတ်ကို သေနတ်အိတ်မှထုတ်ကာ ထိနနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားသည်။

စောစောက မောပန်းနေသည်များ ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။

ရေခဲကြက်အုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြေးလိုက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးတည်ရာကို တကွဲတပြားစီ ပြေးကြတော့သည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ရေခဲကြက်များတွင် အတောင်များရှိသော်လည်း အတောင်ကို အားကိုး၍ ပျံသန်းခြင်း မရှိပါ။

ထိနထံမှ ဒူးလေး၏ ဒေါင်ခနဲ လေးညှို့ဖြုတ်သံနှင့်အတူ ရွှီခနဲ လေကိုဖြတ်သွားသော မြားတံသည် ရှေ့မှပြေးနေသော ရေခဲကြက်တစ်ကောင်အား သွား၍ စိုက်နေသည်။

ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မြားမှန်သော ရေခဲကြက်မှာ အတောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် လဲနေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၏ ဒသမ ၃၈ ဝက်ဘလီ ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ကမန်းကတန်းချိန်ပြီး ထိုးပစ်တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြောင်းတိုသည် ပြောင်းရှည်လောက်တော့ ချိန်သားမကိုက်တတ်ပါ။

ဒိုင်း... ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်တစ်ပွင့် လက်သွား၏။ မီးပွင့်နောက်မှ ပြာလဲ့လဲ့ မီးခိုးကလေး တလူလူ နှင့်။

ပြေးနေသော ရေခဲကြက်တစ်ကောင် လဲကျသွားကာ

တစောင်းကြီး သူ၏အတောင်ပံကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ဟိုမှ သည်မှ ရွေ့လျားနေသည်။

သေနတ်မှန်သော ရေခဲကြက်တစ်ကောင် သွေးရူးသွေး တန်း နောက်ဆုံးရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခြင်းမျှသာ။

ကျွန်တော်၏ သေနတ်ကျည်ဆန်သည်လည်း အလဟဿ ဖြစ်မသွားပါ။

ကျွန်တော်က နောက်ထပ်တစ်ကောင်ကို လိုက်လံချိန်နေ စဉ်-

“ဆရာမြင့်ဦး... ဆရာမြင့်ဦး... ထပ်မပစ်နဲ့၊ ကျည်ဆန် ကုန်တယ်”

ထိန လှမ်းအော်လိုက်သံနှင့်အတူ နောက်ထပ် သူ၏ မြားတစ်စင်းက ရေခဲကြက်တစ်ကောင်ကို ထိမှန်ပြီးနောက် မှန် မှိုင်းနေသော ဆီးနှင်းများအကြားရှိ ချုံများအတွင်းသို့ ပြေးဝင် သွားသော ရေခဲကြက်များမှာ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ သေနတ်သံကိုကြားမှ ဇော်မိုင်းနှင့် ဂရူးဖုံ တို့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ပြေး လိုက်လာသည်။

စောစောက ထိန အော်ပြောလိုက်သော အသံကို တဝီဝီ တိုက်ခတ်နေသော လေသံကြောင့် သူတို့ မကြားရကြောင်း ယခုမှ သိရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရေခဲကြက် သုံးကောင်ရသည်။

“မင်း... တယ်ပြီး ဒူးလေးပစ် ဖြောင့်ပါလားကွ”

ကျွန်တော်က ထိနကို ချီးကျူးလိုက်၏။

ထိန၏ ဒူးလေးမှာ ပြည်မတွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရလေ့ ရှိသော ဒူးလေးများနှင့်မတူ။ ဒင်မှာ ထင်းရှူးသားဖြစ်၍ ဒူးလေး ကိုင်းမှာ တရုတ်ပြည် နူးမိနယ်ဘက်မှ ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ပေါက်သော အသားတစ်မျိုးကိုလုပ်ထား၏။ ဒူးလေးခလုတ်က ဝါးကို ပြုလုပ်ထားသည်။ လေးကြိုးမှာ ဆေးခြောက်လျှော်ကို မာနေအောင် ကျစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မြားတံနှင့် မြားမြီးတို့မှာ လည်း ဝါးကိုပြုလုပ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဝါးမြားပင်ဖြစ်သော်လည်း တန်သင့်ရုံကြီးသော သစ်ပင် ကို ထုတ်ချင်းခပ်အောင် ပစ်နိုင်စွမ်းအားရှိသည်။

“ဟာ... ကျွန်တော့်ဒူးလေးက ဝါးမြားရှေ့မှာ သံချွန် ခေါင်းစွပ်ပြီး အဆိပ်လူးပစ်ရင် နွားနောက်လိုအကောင်မျိုးတောင် တစ်ခါတည်း တုံးခနဲလဲအောင်ပစ်နိုင်တယ် ဆရာမြင့်ဦးရဲ့”

ထိန၏ ပြောစကား မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံ ကြည်ပါသည်။

“မင်းက... ငါ့ကို ဘာကြောင့် သေနတ်နဲ့ ဆက်မပစ်ဖို့ တားတာလဲကွ”

“ဟာ... ဆရာမြင့်ဦးကလည်း၊ ဒီလို ရေခဲကြက်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့က တစ်ခါတလေ တုတ်နဲ့တောင် လိုက်ပစ်ဖမ်း ကြတာ။ ဆရာ့ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကို ဘာ ကြောင့် ရေခဲကြက်လိုအကောင်မှာ ဖြုန်းတီးပစ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... မြင့်ဦးရ၊ ငါ ရောက်လာလည်း ငါ့ရဲ့ ရိုင်ဖယ်နဲ့တော့ မပစ်ဘူး၊ တုတ်နဲ့ပဲ ပစ်မှာကွ”

ဇော်မိုင်းကလည်း ထိနု၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဂရူးဖုံကမူ ဘာမျှမပြော။ ပြုံးနေ၏။

ရေခဲကြက်ဆိုသည်မှာ ကြက်ရိုးရိုးထက် ကြီးသည်။ ကော်ဖီရောင် နီညိုညိုတွင် ဖြူဖျော့ဖျော့ အစက်ကလေးများဖြင့် တောကြက်နှင့်လည်း မတူ၊ အိမ်ကြက်နှင့်လည်း မတူ၊ တစ်မူ ထူး၍ ယခင်ကလည်း ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

သို့သော် မြင်သည်မျှနှင့် ကြက်အမျိုးအစား သတ္တဝါဟူ၍တော့ ပြောနိုင်ပါသည်။ ချမ်းအေးလှသော ရေခဲပြင်တစ်ဝိုက်၌သာ ကျက်စားတတ်သော ကြက်များ ဖြစ်သည်။

တောကြက်တို့၊ တိန်ညင်ကြက်တို့လို အတောင်ကို အားမကိုး၊ ရန်သူလာလျှင် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ပြေးလွှား၍ ချုံခိုရှောင်ရှားလေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေသော 'မချစ်ဥ' ကိုတော့ မရသေး။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော ရေခဲကြက် သုံးကောင်တော့ ရခဲ့ပါသည်။

(၄)

ကျွန်တော်တို့လေးယောက် 'ဒီဖူလခါး' တောင်ထိပ်သို့ အရောက် တရွေ့ရွေ့ တက်နေကြသည်။

စောစောက ဇောနှင့် ရေခဲကြက်များနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသူမို့ ယခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပိုပြီးမောနေသည်ဟုပင် ထင်သည်။

ကျွန်တော်၏ နားထဲမှ လေများ တဝီဝီထွက်နေ၏။ ဝမ်း

ထဲမှလည်း ဆာလောင်နေသည်။ ချမ်းအေးလှသည့် ရာသီ၌ပင် ကျွန်တော့်နဖူးမှ ချွေးများထွက်နေပြီထင်သည်။ ကျွန်တော်၏ နဖူးကို လက်ဖြင့် အသာစမ်း၍ ကိုင်လိုက်မိသည်။

နဖူးပြင်မှာ သဲပွင့်များလိုလို၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရာများ ကို စမ်းမိ၏။ ချွေးများပင် ခဲ၍ ဆားပွင့်များ ဖြစ်သွားသည်လား မသိ။

တောင်ထိပ်ကိုတော့ မြင်ရသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ ယခု ထိလည်း မရောက်သေး။ ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောကြားခဲ့သော စကားကို အမှတ်ရမိသည်။

“အမြင်နီးသော်လည်း ခရီးဝေးသည့်-တောင် တဲ့”

ဟယ်... ယောက်ျားပဲ၊ လှိုင်းကြီး လှေအောက်၊ တောင် ကြီး ဖဝါးအောက်ပေါ့။

ကျွန်တော်သည် အားခဲ၍ တောင်ဝှေးကို ထောက်ကာ ထောက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်နေမိသည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ခြေလှမ်း ၁၀၀ မျှ ပြည့်လျှင် တစ်ခါတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်၍ ရပ်နားမိသည်။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လုနီးသောအခါတွင် လေက ပိုပြီး တိုက်လာသည်။ လေနှင့်အတူ ဆီးနှင်းပွင့်များ၊ ဆီးနှင်းမှုန့်များ ပါလာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို စပ်စပ်ကလေး လာရိုက် နေသည်။

ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပြီး ဆာလောင်မှုဒဏ်က ပိုပြီး ပြင်းထန်လာသည်။

ကျွန်တော် ယခုမှ သတိရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ သကြားလုံးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဘေးတွင်ရှိသော ရေခဲခြစ်ကဲ့သို့ ပွပွကလေး ဖြစ်နေသော ရေခဲများကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သကြားလုံးကို အလယ်တွင်ထည့်ပြီး၊ ရေခဲဖြင့် ဌာပနာကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“အား... ပါး”

ငယ်စဉ်က ရေခဲပေါက်စီ စားရသကဲ့သို့ ချိုချိုအေးအေး ကလေးပါတကား။

ကျွန်တော်သည် အလားတူ ရေခဲပေါက်စီကလေး သုံးလုံးကို ပြုလုပ်ပြီး၊ ဇော်မိုင်း၊ ဂရူးဖုံနှင့် ထိနတို့အား ပေးလိုက်သည်။

အမောပြေသွားသလိုလို ဖြစ်သွား၏။

ဟော... ‘ဒီဖူလခါး’ တောင်ထိပ်ကား အနီးကလေး၊ မဝေးတော့။

ယခုထိလည်း မချစ်ဥကို တစ်ခုမျှမရ။

မောနေသဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ်လည်း မရှာနိုင်တော့။

လောလောဆယ်မှု တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရေးသာ အဓိကဖြစ်နေသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားလိုက်လျှင် တောင်ထိပ်သို့ ခြေချနိုင်ပေတော့မည်။

(၅)

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး တောင်ထိပ်ပေါ်သို့
ခြေချနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ပေပေါင်း ၁၄၂၃၀ မြင့်သော 'ဒီဖူလခါး' တောင်ကို
အောင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

'တောင်ကြီး ဖဝါးအောက်' ဆိုသော စကားကို အကောင်
အထည်ဖော်နိုင်ပါပြီ။

တောင်ပေါ်မှ 'ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇' ကိုလည်း တွေ့
ပါပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းခဲ့သလို နယ်ခြား
ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်အဖြစ်တော့ မတွေ့ရသေးပါ။

'ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇' စိုက်ထူရန် သတ်မှတ်ထား
သော မတ်မတ်ထောင်နေသည့် သံချောင်း မည်းမည်းကြီး တစ်
ချောင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤနေရာသည် 'နယ်ခြားကျောက်တိုင်
အမှတ် ၄၇' ဟူ၍ကား သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်များက အသိ
အမှတ်ပြုပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မကြာမီ ကျောက်တိုင်ကြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

တောင်ထိပ်မှ မြင်ရသော ရှုခင်းမှာ အလွန် လှပနေ
သည်။ စောစောက တောင်တက်ခဲ့ရသော အမောသည် ဘယ်သို့
ပြေးသွားလေသည်မသိ။

ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်းကို ထုတ်၍ အရပ်လေး
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံ အိန္ဒိယပြည် အာသံနယ်ဘက်မှ ရေခဲဖုံး
နေသော တောင်တန်းများအလယ်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရေအိုင်
ကြီးတစ်အိုင်ပါလား။

ရေခဲပြင်မဟုတ်၊ ရေအိုင်မှ ရေအိုင်အစစ်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရေအိုင်တစ်အိုင်။

ကျွန်တော် စောစောက တောင်ခါးပန်းမှာ မြင်ခဲ့ရသော
ကြိုးကြာလိုလို ငှက်အုပ်ကြီး ပျံသွားသည်မှာ ဤအိုင်သို့ ပျံကြ
သည်လားမသိ။

ယခုမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပျံသွားသော စာကလေးလိုလို၊
ငှက်တစ်အုပ်သာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့် ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ
မမြင်ဖူးသော ကနုတ်ပန်းခက်လိုလို အရွက်များရှိသော ပန်းပင်
ချုံကလေးများမှ ရောင်စုံပန်းကလေးများ ပွင့်နေ၊ ဖူးနေသည်ကို
လည်း တွေ့ရသည်။

အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အဖြူ၊ ခရမ်းရောင်၊ သက်တံရောင်။
ခက်ခက်ခဲခဲ တောင်ထိပ်သို့ အရောက် တက်နိုင်သော
တောင်တက်သမားများသာ ဤအရသာမျိုး ခံစားဖူးကြပါလိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်
သဘာဝအလှကြားတွင် မိန်းမောနေမိသည်။

နာရီဝက်လောက်တော့ ကြာမည်ထင်သည်။

ထိုစဉ် အရှေ့ဘက်ဆီမှ တိမ်ခိုးလိုလို ဖြူဖွေးဖွေးတွေ
အစိုင်လိုက် အခဲလိုက် အုပ်လိုက်တက်လာ၏။

ဇော်မိုင်း၊ ဂရူးဖုံ၊ ထိနတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

ဂရူးဖုံက စတင်ပြီး...

“ကိုမြင့်ဦး မြန်မြန်ဆင်းမှဖြစ်မယ်ဗျို့။ ဒီတိမ်အုပ်ဟာ ဆီးနှင်းခဲတွေဗျ။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့ တောင်ပေါ်မှာ ကျလာရင် ချက်ချင်း ပိုပြီးထူတဲ့ ရေခဲပြင်ကြီးဖြစ်ပြီး အခုရှိနေတဲ့ ရေခဲပြင်ကို ဖုံးအုပ်သွားတတ်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်ဟာ ရေခဲပြင်၊ ဘယ်ဟာ ချောက်ကမ်းပါးမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲပြင်မှာ နစ်ပြီး၊ အသက်ဘေး စိုးရိမ်ရတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကမန်းကတန်း တောင်အောက်သို့ ဆင်းကြရလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေသော ‘မချစ်ဥ’ တော့ မရခဲ့သေး။ သို့သော် တစ်နေ့နေ့တွင် တစ်နေရာရာမှာတော့ ရပါလိမ့်မည်။

‘မချစ်ဥ’ အစား မမျှော်လင့်သော ‘ရေခဲကြက်’ သုံးကောင်ကိုတော့ ရခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်စွာ ခြေချနိုင်ခဲ့သော ‘ဒီဖူလခါး’ တောင်ထိပ်ကို ပြန်၍ လှည့်စောင်းကြည့်မိပါသည်။

တောင်ထိပ်အလယ် နှင်းမှုန်မှုန်အကြားမှာ နယ်ခြားကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇ ကို ထီးတည်းကြီး မြင်နေရသည်။

“နေရစ်ခဲ့ပေတော့ ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇”

ဇန်နဝါရီ ၁၉၈၀၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း။

mgyoe.com

မစားသင့်သော အသား

(၁)

‘ဒီဖူလခါး’ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရန် အတော်ပင် လိုသေးသည်။

ပူတာအိုမှ ထွက်လာခဲ့သည်ပင် တစ်လကျော်ပြီ။

မချမ်းဘောမြို့မှ ထွက်ကတည်းက ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသည်မှာ မိုင် ၁၅၀ နီးပါးရှိပြီ။ ပြည်မမှာ လမ်းလျှောက်သလို လွယ်လွယ်ကူကူ သက်သက်သာသာတော့မဟုတ်။

ရေခဲဖုံးနေသော ပေ ၁၀၀၀၀ ကျော် တောင်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ရ၏။

ကျွတ်၊ ဒက်၊ မျက်မွေးလိမ်ဖြုတ်တို့ တသောသော ပေါလှသော တောကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရ၏။

ကျွတ်များက ခြေထောက်မှ တွယ်တက်ပြီး သွေးစုပ်သလို ဒက်များကလည်း နဖူး၊ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ ဝိုင်းပတ်ပြီး သွေးစုပ်ကြသည်။

ဒက် ဆိုသည်မှာ အရောင်စိမ်းစိမ်း ကျောဘက်တွင်

မှန်ကူကွက် အနက်ရောင်ဖြင့် 'ပေါက်ဖတ်' နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်များပေါ်တွင် တလန်းလန်းနှင့် သစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်သန်းလာမည့် လူတိရစ္ဆာန်တို့ကို စောင့်နေတတ်သည်။ အောက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ သစ်ရွက်များအပေါ်မှ ခုန်ချကာ မိရာကိုဖမ်းပြီး သွေးစုပ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နဖူးများ၊ လည်ပင်းများတွင် ဒက်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သွေးတရဲရဲ ထွက်ခဲ့ရသည်။

မျက်မွေးလိမ်ဖြုတ်ကတစ်မျိုး။

ခရီးသွားနေစဉ် မျက်စိတစ်ဝိုက်၌ ဝေ့ဝိုက်ပျံ့ပြီး မျက်မွေးများကို လိမ်၍ ကိုက်တတ်သော တောင်ဖြုတ်တစ်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် အခံရခက်လှသည်။

တောင်ကမ်းပါး၊ ပပ်ကြားအက်များအတွင်းတွင် မြွေစိမ်းကြီးများအပါးမှ နင်းစရာမြေမရှိသဖြင့် ကပ်ကာသီကာလည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားကျောက်တိုင် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့အဖို့မူ ဤသို့သောခရီးမှာ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ပါ။

*

(၂)

မနေ့က ဂူဘားရွာတွင် ညအိပ်ခဲ့သည်။

ဂူဘားသည် ရွာငယ်တစ်ရွာမျှသာဖြစ်၏။ သို့သော် ပြည်မမှ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က ဂူဘားဟူသော အမည်ကို ကြားဖူးနေကြသည်။

မချမ်းဘောမြို့တွင် နယ်ခြား အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်ကတည်းက ဆောက်ထားသော ဂူဘားရိပ်သာ အဆောက်အအုံသည် မြန်မာပြည်ရှိ အကောင်းဆုံး တည်းခိုခန်းများတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ပူတာအိုသို့ ပြည်မမှ ရောက်လာသူတိုင်း ဂူဘားရိပ်သာသို့ တကူးတက သွားကြည့်လေ့ရှိကြ၏။

တစ်နေ့လျှင် တည်းခိုခငွေ ၂၀ ပေးရသော ဂေဟာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် 'ဂူဘား' ဟူသော အမည်ကိုယူ၍ မှည့်ထားခြင်း ခံရသော ဂူဘားရွာမှာမူ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားစဉ်က လူနေအိမ် ရှစ်အိမ်နှင့် အိမ်လွတ် နှစ်အိမ် စုစုပေါင်း ၁၀ အိမ်မျှသာရှိသော ရွာကလေးသာဖြစ်သည်။

မချမ်းဘောမြို့မှ ဂူဘားရိပ်သာနှင့်မူ ကွာခြားလှပါဘိ။ ဂူဘားရွာမှ အိမ်များမှာ ပြည်မမှ အိမ်များနှင့်မတူ သစ်သားကို အလုံးလိုက်စီပြီး ကာထားသည်။ သစ်သားပြားထူထူကြီးများကို မိုးထားသည်။ ဤသို့ မကာမမိုးထားလည်း မဖြစ်။ ဆီးနှင်းခဲများ အထပ်လိုက် အမိုးပေါ်တွင် တင်နေသည်။ ရုတ်တရက်လည်း ပျော်ကျသွားခြင်းမရှိ။ နှင်းမိုးများ အမြဲလိုလို ရွာနေတတ်သော အရပ်ဖြစ်၏။

ရက်ကြာသည်နှင့်အမျှ အမိုးပေါ်တွင် ရေခဲထုကြီးက ဖုံးနေတတ်၍ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်လောက် အမိုးပေါ်မှ ရေခဲများကို တုတ်ဖြင့် ထိုးချပေးရသည်။ သက်ငယ်မိုးသာဆိုလျှင် ပြိုကျပေလိမ့်မည်။

နေထိုင်သည့် လူမျိုးများက ဒလောင် လူမျိုး။

ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသား လူမျိုး အဖြစ် 'ဒလောင်' ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အဝတ် အဆင်၊ အနေအထိုင်၊ ဘာသာစကား အစစအရာရာ တိဗက် လူမျိုးတို့နှင့် အတူတူ။

သူတို့ကို တိဗက်များဟု ခေါ်လျှင် သူတို့က မနှစ်သက် ကြပါချေ။ မြန်မာပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသော တိုင်းရင်းသား ဒလောင်လူများမို့ တိဗက်ဟုခေါ်လျှင် သူတို့ကို နိုင်ငံခြားသား များဟု ပြောသလိုဖြစ်နေသည်။

ဒလောင်တို့ ကိုးကွယ်သော ဘာသာမှာ တိဗက်များကဲ့ သို့ပင် မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဂူဘားရွာသို့ ရောက်သောညက ကျွန်တော်တို့ လှုံနေသော မီးပုံဆေးသို့လာပြီး သူတို့ ဧည့်ခံကြ သည်။ စကားပြန် အကူအညီဖြင့် စကားလက်ဆုံ ပြောရသည်။ ဒလောင်မ လှလှကလေးက တိဗက်လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ဝတ် ပြုသည်။

ဧည့်ဝတ်ပြုသော ဒလောင်မ လှလှကလေး အမည်က 'လမွန်'

လမွန်၏ အသားသည် နှင်းသားကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနုဖပ်နေ သည်။ ဆေးမဆိုးဘဲ ပါးအိုကလေးများက နီမြန်းနေသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို ပြုံးနေသော သူ့မျက်နှာမှာ ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ သူဝတ်ထားသော သိုးမွေးထည် ဖားဖားကြီး ကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးအလှကိုတော့ ပီပီသသ မမြင်ရ။

ဧည့်ဝတ်ပြုသော ဒလောင်ဘာသာဖြင့် 'ကျားပထုံး' ခေါ်

တိဗက် လက်ဖက်ရည်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမျှ ယခင်က မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။

နွားနောက်နို့ကို ပြုလုပ်ထားသည့် တိဗက် ထောပတ်၊ နွားနို့နှင့် ရေနွေးပူပူဖြင့် နှပ်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်အရည်ကို ဝါးပိုးဝါးကဲ့သို့သော ဝါးဆစ်ဘူးထဲသို့ ရောထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဟောလစ်ဖျော်သလို ဝါးဒလက်ကြီးဖြင့် အမြှုပ်ထလာအောင် မွှေသည်။ ဆားကလေးကလည်း တန်သင့်ရုံ ထည့်လိုက်သေးသည်။ ဤအရည်သည် တိဗက် လက်ဖက်ရည် ဖြစ်သည်။

သောက်ခါစတော့ ထောပတ်အညှီနဲ့က နံ့သလိုလို။

နောင် သောက်ရပါများတော့ ဆိမ့်အီလှသော တိဗက် လက်ဖက်ရည်၏ အရသာကို စွဲလမ်းနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားကျောက်တိုင် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဇော်မိုင်း၊ လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာသော တောင်ပိုင်ဟောင်း ရဝမ်အမျိုးသား ဂရူးဖုံ၊ အထမ်းသမား ထိန၊ စုစုပေါင်း လေးဦးမျှသာဖြစ်သည်။

ဂရူးဖုံမှာ ဇော်မိုင်းနှင့် မြစ်ကြီးနားတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသော ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် နံနက်စောစောပင် ဂူဘားရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်မှာ နယ်ခြားကျောက်တိုင်

အမှတ် ၄၇ ရှိရာ ဒီဖူလခါး တောင်ထိပ်သို့ အရောက်တက်မည်။
 နယ်ခြားကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇ သည် အာသံ၊ တရုတ်
 နှင့် မြန်မာပြည် သုံးပွင့်ဆိုင် အကြားတွင်ရှိသည်။
 ဒီဖူလခါးတောင်မှာ ပေပေါင်း ၁၄၂၃၀ မြင့်သော ရေခဲ
 ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြင့်မားသော တောင်တစ်တောင်။
 ထိုရေခဲဖုံးနေသော ဒီဖူလခါးတောင်ထိပ်တွင် စိုက်ထူ
 ထားသော ကျောက်တိုင်အမှတ် ၄၇ သို့ အရောက်သွားရမည့်
 ခရီးကား မနီးလှပါချေ။

*

(၃)

‘ဒီဖူလခါး’ တောင်ပေါ်မှ ဆီးနှင်းခဲများမှာ နေရောင်ဖြင့်
 တောက်ပနေ၏။ ပြာလဲ့လဲ့ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် တောင်စဉ်တောင်ထပ်
 များက ဒီဖူလခါးတောင်ကို ဝိုင်းပတ်ထားသည်။
 ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ခရီးတစ်လျှောက် တောင်ကိုသာ
 တက်နေရသည်။ အဆင်းမရှိခရီးမို့ ကြာတော့ ခြေထောက်များ
 ညောင်း၍ တုန်လာသည်။
 ကျွန်တော်၏ခါးတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး
 ကိုပင် ဖြုတ်ထားခဲ့ချင်တော့သည်။ မည်သည့်အလေးအပင်မျှ
 မသယ်ပိုးချင်တော့။
 ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထလီထုရွာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး
 မကြာမီ မြန်မာပြည်အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် ဒလောင်များနေထိုင်
 ရာ အစွန်ဆုံး ရွာကြီးဖြစ်သော မဒိန်းရွာသို့ ရောက်သောအခါမှ

ခေတ္တအပန်းဖြေ အနားယူလိုက်ကြသည်။

ရွာဟုသာဆိုရသော်လည်း ရှစ်အိမ်မျှသာရှိသည်။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် နွားကျောင်းနေသော ဒလောင် နွားကျောင်းသားကလေးများကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ တည်ဆောက်ထားသော နွားကျောင်းတဲမှာ ကျွန်တော်အဖို့ အမြင်ဆန်းနေသည်။

အချို့တဲက ကျောက်ခဲကြီးများ၊ အချို့တဲက သစ်လုံးကြီးများကို စီ၍ထပ်၍ သစ်တုံးခြမ်းများကို မိုးထားသော တဲအိမ်နိမ့်နိမ့်ကလေးဖြစ်သည်။ သို့မှသာ တဖွဲဖွဲကျနေသော ဆီးနှင်းခဲဒဏ်ကို ခံနိုင်ပေမည်။

နွားများမှာလည်း ပြည်ပမှာတွေ့ရသော နွားများကဲ့သို့ မဟုတ်ပါချေ။ အမွေးရှည်နှင့် နွားနောက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

နွားကျောင်းတဲမှ ဒလောင်များက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ဒိန်ခဲမာမာကြီးများနှင့် တိဗက် လက်ဖက်ရည်တို့ဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုကြပြန်သည်။

သူတို့တစ်တွေအား ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

မဒိန်းရွာမှ နွားကျောင်းတဲများကို ဖြတ်ကျော်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ယနေ့ ညအိပ်ရပ်နားမည့် စခန်းဖြစ်သော 'လေးထု' စခန်းသို့ ခရီးဆက်ရာတွင် ဒိန်ခဲနှင့် တိဗက်လက်ဖက်ရည် စားသောက်ထားမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အားပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေလှမ်းမှာ အတော်ကလေး သွက်နေသည်။

လေးထု စခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နံနက်စောစောက ထွက်လာသော ဂူဘားရွာနှင့်ဆိုလျှင် ၁၅ မိုင်မျှ ဝေးသည်။

မြေပြန့်ဒေသမှာသာဆိုလျှင် ၅ နာရီထက် ပိုမလျှောက်ရ။ ယခုမူ တောင်တက်ခရီးဖြစ်သည့်အပြင် အချို့နေရာများတွင် ရေခဲများ ဖုံးနေသဖြင့် ခရီးနှောင့်နှေးလှပါသည်။ ဤခရီးကို တစ်နေ့ကုန် သွားခဲ့ရသည်။ ညနေ ၄ နာရီခွဲမှ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ရပ်နားမည့် 'လော့ထု' စခန်းသို့ ရောက်တော့သည်။

အထမ်းသမား ထိနသည် ကျောပေါ်တွင် ထမ်းပိုးလာသော ရွက်ဖျင်တဲ အထုပ်ကြီးကို ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

သည်နေရာတွင် ရွက်ဖျင်တဲကိုဆောက်၍ စခန်းချကြမည်။

နှင်းစိုင်း၊ နှင်းပွင့်၊ နှင်းဖတ်တို့မှာ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆားများ ဖြူးထားသကဲ့သို့ ဖြူးဖွေး၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆားပင်လယ်အတွင်းသို့ ရောက်နေကြသည်။

အေးလိုက်၊ ချမ်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အချမ်းပြေ သွေးပူလာအောင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဝန်းပြီး ရွက်ဖျင်တဲကို ဆောက်လိုက်သည်မှာ မကြာလှ။

ထိန ရှာဖွေကောက်ယူလာသော ထင်းရှူးသားဖြင့် နှင်းခဲများကို ဖယ်ရှားပြီး လေကွယ်မည့်နေရာတွင် မီးမွှေးလိုက်သည်။

ထင်းရှူးသားမှာ စိုသည်ဖြစ်စေ၊ ခြောက်သည်ဖြစ်စေ မီးတောက်လွယ်သည်။ ရေနံဆီဆွတ်ပေးရန် မလို၊ ရေနံဆီလည်း ဤအရပ်မျိုးမှာမရှိ။

ထိုစဉ် ဇော်မိုင်းက ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ မြင့်ဦး၊ ရေခွေးအိုး တည်ထားကွာ။ ပြီးတော့ တို့မှာ ပါလာတဲ့ ဆန်ကလေးကို မင်းနဲ့ ထိန ချက်ထားကြဟေ့၊ ငါနဲ့ ဂရူးဖုံ ဟင်းစားလေးဘာလေး ရလိုရငြား ဒီနားတစ်ဝိုက် လိုက်ရှာ ဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံးတွင် လက်နက်ကိုယ်စီ တော့ ပါလာကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဇော်မိုင်းတွင် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ရိုင်ဖယ် များ၊ ဂရူးဖုံတွင် တူမီးတစ်လက်၊ ထိနတွင် ဒူးလေးတစ်ချောင်း။

“ဂရူးဖုံ ငါ့ရိုင်ဖယ် ယူသွားပါလားကွ”

ကျွန်တော်က ဂရူးဖုံကို လှမ်းပြောလိုက်သည်ကို ဂရူးဖုံ

က -

“နေပါစေ ကိုမြင့်ဦးရာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တူမီးနဲ့ မှ ပိုပြီးအားရတယ်။ ချိန်သားကိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်မိုင်းနှင့် ဂရူးဖုံ ထွက်သွားကြသည်။

ထိနသည်ပင် ချောင်းကလေးဆီသို့သွား၍ ရေခွေးကျိုရန် ရေခပ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် ထိန နှစ်ဦးသား ချမ်းချမ်းနှင့် ရေခွေး အိုးတည်ရင်း မီးလှုံကာ အအေးဓာတ်ကို ကာကွယ်နေရတော့ သည်။

*

(၄)

ရေနွေးဆူပြီး၍ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခွက်စီမျှသာ သောက်ကြရသေးသည်။

ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

ရိုင်ဖယ်သံတော့ မဟုတ်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံက စူးရှသည်။

ယခုအသံက ဟိန်း၍ ကျယ်လောင်သည်။

ဂရူးဖုံပစ်လိုက်သော တူမီးသေနတ်သံသာလျှင် ဖြစ်လိမ့် မည်။

မကြာမီ ဇော်မိုင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာ၏။

“ဘာကောင်တွေ့လို့ ပစ်လိုက်တာလဲဟေ့ ဇော်မိုင်း”

“ဟ... ငါမပစ်ဘူး၊ ဂရူးဖုံပစ်တာကွ မြင့်ဦးရ။ ငါနဲ့ ဂရူးဖုံ ချောင်းစပ်ရောက်တော့ ဟင်းစားလေး ဘာလေး ရလိုရငြား တို့ နှစ်ယောက် လူခွဲပြီး ရှာကြတယ်”

“ငါက ချောင်းအောက်ဘက်ကို သွားတယ်။ ဂရူးဖုံက ချောင်းအထက်ဘက်ကိုသွားတယ်။ မကြာလှပါဘူးကွာ၊ ဂရူးဖုံ ဆီက သူ့ တူမီးသံကြားတာနဲ့ ငါက မတော်တဆ ဝက်ဝံနဲ့ တွေ့နေရင် ကူညီရအောင် သူ့ရှိတဲ့နေရာကို အပြေးအလွှား ပြန် လိုက်ရတာပေါ့ကွ။ တူမီးသေနတ်ဆိုတာမျိုးက တစ်ခါပစ်ပြီး နောက်တစ်ခါပစ်ဖို့ အတော်ကလေး အချိန်ယူရတယ် မဟုတ် လား။ ပြောင်းထဲ ယမ်းထည့်ရ၊ ကျည်ဆန် ထည့်ရနဲ့ အတော် အလုပ်များတဲ့ သေနတ်မျိုးကွ။ ဒါတောင် ရိုက်တံက နှင်းစိုပြီး မီးမကူးတဲ့ ယမ်းမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ဒါကြောင့် ငါ့ရိုင်းဖယ်ကို ယူသွားပါလို့တောင် ဂရူးဖုံကို ပြောသေးတာပေါ့”

“သူ့ တူမီးပဲ ဒီကောင်က သဘောကျတာကွ။ အဲ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဂရူးဖုံ နေရာရောက်သွားရော။ ဒီလောက်အေးတဲ့ အချိန် မှာ ချွေးတွေပြန်နေတဲ့ ဂရူးဖုံနဲ့ သေခါနီးဆဲဆဲ သွေးရဲရဲနဲ့ အသက်ငင်ပြီး ရုန်းကန်နေတဲ့ ‘သားမင်း’ အထီးကြီး တစ်ကောင် ကို တွေ့ရတယ်။ ငါက မေးကြည့်တော့ သူ့ကို ဝှေ့မလို့ ပြေးလာ တဲ့ သားမင်းနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာမို့ ပစ်သတ်လိုက်ရတယ်လို့ ဂရူးဖုံ ပြောတာပဲ။ သေသေချာချာတော့ မေးမကြည့်ရသေးဘူး။ ဟိုရောက်မှ မင်းမေးကြည့်ပေါ့။ အခုတော့ သားမင်းကို အသား ဖျက်ဖို့ မင်းတို့ကို လာခေါ်တာ”

“ဟေ”

ဇော်မိုင်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွား သည်။

ကျွန်တော် သားမင်းကို နီးနီးကပ်ကပ် မမြင်ဖူးသေးပါ။

“ထိန မင်းတဲမှာ စောင့်နေကွာ။ ငါ ဇော်မိုင်းနဲ့ လိုက်သွား မယ်”

ကျွန်တော်က ထိနကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သွားပါဆရာ သွားပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်။ ဒီနေ့ညစာတော့ သားမင်းသားနဲ့ တဝကြီး စားရဦးတော့မယ် ဟဲဟဲဟဲ”

ဗမာရည်လည်လှသော ထိနက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ပြော၍မျှ စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်မိုင်း

တို့သည် တာကင်ခေါ် သားမင်းရှိရာသို့ သွားကြလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် သွေးရဲရဲနှင့် လဲကာ အသက်ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သော သားမင်းကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။

သားမင်းကြီး၏ဘေးတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြင့် သားမင်း၏ ဝမ်းကိုခွဲ အူအသည်းကိုထုတ် အရေခွာ၍ ပေါင်သားကို လှီးဖြတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များနေသော မုဆိုးကြီး ဂရူးဖုံ။

“ဟေ့ ဂရူးဖုံ မင်းနဲ့ ဘယ်လို ဒီသားမင်းကို တွေ့ပြီး ပစ်သတ်လိုက်တာလဲ”

“ဟာ... ကိုမြင့်ဦးရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဇော်မိုင်း လမ်းခွဲပြီး ဒီနေရာရောက်တော့ တောချုံကလေးတွေလည်းရှိ၊ သစ်ပင်ကြီးအပင်နှစ်ပင်လည်းရှိတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဖြူကောင်တို့ ပျားရည်ရှာတဲ့ ဝက်ဝံတို့ရှိတတ်သမို့ သတိထားပြီး သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်တာပေါ့”

“ချုံနားရောက်တော့ တချွတ်ချွတ် အသံကြားတယ်။ ကျွန်တော် ချုံနဲ့ ပိုနီးလာရော အသံက ငြိမ်သွားတယ်။ အင်းဒါ ဝက်ဝံဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် တူမီးသေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး တောချုံနားကိုလည်း ကပ်လိုက်ရော၊ အဲ ဟိုနေရာကနေပြီး ဝေါခနဲ ပြေးထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တဲ့ ချုံကားကားကြီးနဲ့ သားမင်းကြီးကိုး”

ဂရူးဖုံက သားမင်းထွက်လာရာနေရာကို ညွှန်ပြရင်း သူ့စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သူက တအားပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝှေ့လိုက်ရော၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဆင်သင့်ကိုင်ထားတဲ့ တူမီးနဲ့ ရှေ့လက် နှစ်ဖက်နဲ့ လည်ပင်းအကြားကို မှန်းပြီး ပစ်ချလိုက်ရတာပေါ့။ ခေါင်းကိုပစ်ဖို့တော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကို သိပ်အားကိုးလို့ မရဘူး။ တူမီးသေနတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်လို မပြင်းတာကို သိတယ်လေ။ ခေါင်းခွံက မာပြီး တူမီးလို ကျည်ဆန်အားက တိုးချင်မှ တိုးမှာ၊ စိတ်မချဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်ထိသွားသလဲ”

“တူမီးကျည်ဆန်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျည်ဆန် အများကြီး ထွက်သွားတော့ လည်ဆစ်ရိုး၊ လည်ပင်းသွေးကြော နဲ့ အခန့်သင့်ရင် နှလုံးသားအရောက် ကျည်ဆန်တစ်ခုခုက စူးဝင်သွားနိုင်တယ်။ သေကွင်းက ဒီနေရာမှာ ပိုများတယ်။

အနည်းဆုံး ရှေ့လက် ကျိုးသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ရန်မပြု နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

“အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြေးလာတဲ့ သားမင်းကြီးဟာ ကံအား လျော်စွာ သေကွင်းနှလုံးကိုထိပြီး တုံးခနဲ။ အခု ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း လဲကျပြီး ဇာတ်သိမ်းသွားတာပေါ့ဗျာ”

“ဒီကောင်မျိုးက ဒီလိုပဲ ရန်ပြုတတ်သလားကွာ”

“ပြုခဲ့ပါတယ် ကိုမြင့်ဦးရာ၊ သစ်ခေါက်ခွာစားနေတဲ့ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို အရင်မြင်လိုက်မယ်ထင်တယ်။ သူ့အဖို့ ပြေးစရာနေရာမရှိဘူး။ နောက်က ချောင်းခံနေတယ်။ ဘေးတစ် ဝိုက်ကလည်း တောချုံတွေနဲ့ ကာနေတယ်။ ပြေးပေါက်လမ်းက ကျွန်တော် လာနေတဲ့ဘက်မှာပဲ ရှိနေတယ်”

“ဒီတော့ ချောင်ပိတ်မိနေတော့ သူ့အားကိုးတဲ့ ဦးချိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝှေ့ပြီး ရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ”

“ဒီအကောင်မျိုးက တစ်ကောင်တည်း နေတတ်လို့လား”

“တစ်ကောင်တည်းနေတာ ရှားပါတယ်။ အများအားဖြင့် တော့ နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် နေလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ အုပ်လိုက်လည်း တွေ့ရတတ်တယ်။ အခု ဒီသားမင်းကြီးက သားမင်းအုပ်ကခွဲပြီး ရေပဲလာသောက်တာလား၊ သစ်ခေါက်ပဲ လာစားတာလား မသိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က လဲကျသေဆုံးနေသော သားမင်းကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သားမင်းမှာ တောဆိတ်နှင့် ကျွဲနွားတို့အကြားမှ မျိုးစိတ် ဖြစ်ဟန်တူသည့် နွားပေါက်ကလေးမျှ အရွယ်ရှိသည်။ သူ၏ ဦးချိုမှာ ပြောင်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော်လည်း ပြောင်ချိုထက် လှပ သည်။ ပြောင်ချိုက ရိုးရိုးအဝိုက်အကွေး၊ သားမင်းချိုက ကနုတ် ပန်းခက်ကဲ့သို့ ကော့ပြီးမှ ဝိုက်ဝိုက်ကလေး ကွေးနေသည်။ သမင် ဦးချိုကဲ့သို့ ခေါင်းပိတ်လည်းမဟုတ်၊ ကျွဲနွားဦးချိုများကဲ့သို့ ခေါင်းပွ။

နီဝါရောင်မှာ အညိုဘက်သို့ လှနေသော အသွေး အရောင်ရှိသည့် အမွေးကြမ်းများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေ သည်။ နှာတံတွင် အမွေးတိုများရှိ၍ နားရွက်မှာငယ်ပြီး တွန့်လိမ် နေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ အချိုးအစားကျသည်ဟု မဆို သာ၊ ကြီးမားသော ကိုယ်ထည်နှင့် တုတ်တိုသော ခြေထောက်များ

ရှိသည်။ တောဆိတ်ကဲ့သို့ပင် ခွာမှာ ကွဲနေသည်။ သို့သော် အမြီးမှာမူ ခြောက်လက်မလောက်သာရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပေါင်တစ်ပေါင်နှင့် ဝမ်းတွင်းသားများကိုသာ ယူလာကြပြီး ကျန်တစ်ကောင်လုံးကို ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ထားခဲ့ရသည်။

မနေနိုင်သော ကျွန်တော်က -

“ဟေ့ ဇော်မိုင်း၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့မှာလားကွ”

“ဟ... မထားလို့ မင်းသယ်နိုင်လို့လား။ တို့က ဒီဖူလခါးတောင်ထိပ်အထိ တက်ရဦးမယ်။ အပြန်မှ တို့ယူသွားတာပေါ့။ သားမင်းဦးချိုကိုလည်း အမှတ်တရ မင်းယူဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဟေ့ ဒီလိုဆို ပုပ်ကုန်မှဖြင့်”

“အဲ... မင်းက ပြောရော့မယ်။ ဒီလိုရေခဲပြင်မှာထားလို့ ဘယ်တုန်းက ပုပ်သွားဖူးလို့လဲ၊ ဆယ်ရက်ထားလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပါပဲ မောင်ရာ”

ဟုတ်ပေသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားသော အသားနှင့် ဘာမျှမခြားပါ။ သည်အချက်ကို ကျွန်တော် မေ့နေသည်။

*

(၅)

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့မှာ သားမင်းကလီစာပြုတ်၊ သားမင်း အသားဟင်းများနှင့် ထမင်းမြိန်လှသည်။ အသားအချို့

ကို လမ်းခရီးတွင်စားရန် အတုံးကြီးများလှီး၍ ကင်ထားသေးသည်။

သားမင်း၏ အသားမှာ ဆိတ်သား၊ နွားသားများနှင့် အရသာ မထူးခြားလှပါ။ အနည်းငယ် အချိုပေါ့သည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ထမင်းစားပြီး ဆေးလိပ် ကိုယ်စီ ခဲကာ ကျွန်တော်တို့စားခဲ့သော သားမင်းအကြောင်းကို ပြောကြသည်။

“ဟေ့ မြင့်ဦး၊ သားမင်းဟာ တို့ကချင်ပြည်နယ်မှာပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဒီအကောင်မျိုးက ပေ ၁၀၀၀၀ ကျော် ရေခဲတောင် တစ်ဝိုက်မှာ အနေများတယ်။ ပေ ၈၀၀၀ ကျော်ပြီး မတ်စောက်တဲ့ တောင်ကုန်းတွေမှာ ကျက်စားလေ့ရှိတယ်ကွ”

ဇော်မိုင်းပြောလိုက်သောစကားကို ကျွန်တော်က -

“ဒီ တာကင်လို့ခေါ်တဲ့ သားမင်းတွေဟာ ဘာကိုစားပြီး ဘယ်လိုနေတတ်သလဲ”

“အများအားဖြင့်တော့ ညအချိန်မှာထွက်ပြီး အပင်ငယ် ကလေးတွေနဲ့ မြက်ကိုစားလေ့ရှိတယ်။ သစ်ခေါက်ကို ခွာပြီး လည်း စားတတ်တယ်။ ကျွဲနွားတွေလို စားမြို့လည်း ပြန်တတ်တယ်။ အနံ့ခံလည်းကောင်းတယ်။ သူတို့နေလေ့ရှိတာက ရေခဲတောင်တစ်ဝိုက်မှာနေပြီး နွေအခါ တောင်ပေါ်တက်နေတတ်တယ်။ ဆောင်းအခါမှာတော့ တောင်အောက်ဘက်ကို ဆင်းနေတတ်တယ်”

ဂရူးဖုံက သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော့်အား ပြော

ပြစ်၏။

ဟုတ်ပေသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော တာကင်ခေါ် သားမင်းများအကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။

သားမင်းသည် ကျွဲပေါက်မျှအထိ ကြီးမားသော အကောင်များပင်ရှိသည်။

တိဗက်နိုင်ငံ အရှေ့တောင်ပိုင်း၊ မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း၊ တရုတ်နိုင်ငံ အနောက်ဘက်ရှိ မြင့်မားသော တောင်တန်းများ၌ သာ တွေ့ရတတ်သော သားမင်းကို အာသံ-မြန်မာ နယ်စပ်နှင့် ကချင်ပြည်နယ် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး၌သာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ တရုတ်နိုင်ငံ အနောက်ပိုင်း၌ ရွှေရောင် သားမင်းများပင် ရှိသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ သို့သော် ရှားပါးလှ၏။

သားမင်း ဦးချိုကို အိမ်မှာထားလျှင် မီးကွင်းသည်ဟု မြန်မာများက ယူဆကြသည်။

ယခင်က တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ တိရစ္ဆာန်ရုံများတွင် ရန်ကုန်မြို့ တိရစ္ဆာန် တစ်ရုံတည်းသာ သားမင်းကို မွေးမြူပြသနိုင်သည်။ ယခုမူ ပီကင်းနှင့် ဝါရှင်တန် တိရစ္ဆာန်ရုံများ၌လည်း ရှိနေပြီဟု သိရ၏။

သားမင်းအရှင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးပေးလျှင် နိုင်ငံတော် အစိုးရက ငွေ ၆၀၀၀ မျှ ဆုပေးပြီး ပူတာအိုမှ ရန်ကုန် အထိ သားမင်းကို စောင့်ရှောက်ရန် လူတစ်ယောက်အတွက်ပါ လေယာဉ်ပျံစရိတ်ကိုလည်း ကျခံသေးသည်ဟု သိရသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် ထိုသားမင်းကိုရောင်းလျှင် ဒေါ်လာ သောင်းချီ၍ ရသည်ဟုလည်း ကြားဖူးသည်။

အရှင်ဖမ်းမိရန်လည်း ခက်ခဲလှသည်။ သားမင်းကို
ခြံကာပြီး မောင်းသွင်း၍ ဖမ်းရမည်။ ဖမ်းမိသည့်တိုင်အောင်
ပူတာအိုအရောက် သယ်ယူရမည့် ခရီးက မလွယ်ကူ။

ဟော... ကျွန်တော်တို့သည် ဤမျှရှားပါးသော တိရစ္ဆာန်
ကို အသေပစ်သတ်ကာ စားပြီးကြပါပြီ။

ဥပဒေအရ ယင်းသို့ရှားပါးသော တိရစ္ဆာန်များအား
ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းကို တားမြစ်ထားသည်။ ဤအချက်ကို
လမ်းပြမှဆိုးကြီး ဂရူးဖုံ သတိထားမိမည် မထင်ပါ။ အန္တရာယ်
ကို ကာကွယ်သည့်သဘော ပစ်သတ်သည်ဟု အကြောင်းပြလိမ့်
မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် “မစားသင့်သောအသား” ကို စားမိ
ကြပါချေပြီကော။

စက်တင်ဘာ ၁၉၈၁၊ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း။

ကျားတရားစီရင်ခန်း

(၁)

လင့်စင်ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော်၏ ဒဿမ ၃၀၃ အမှတ် ၁၊ နံပါတ် ၄ အမျိုးအစား အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဘယ်ဘက် မျက်စိ မှိတ်၍ အသေအချာချိန်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ။

ပစ်မှတ်အတွက် ရွေးချယ်ထားသော သားကောင်၊ ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဖျားမှ ချိန်သီး၊ ကျွန်တော့်မျက်စိအနီးမှ နောက်ချိန်ပေါက်၊ သုံးနေရာစလုံး တစ်ဖြောင့်တည်း တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေပြီ။ လုံခြုံရေးသော့ဖြစ်သည့် မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုလည်း ဖွင့်ပြီးပြီ။

သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ရန်သာ လိုတော့၏။

ခလုတ်ဆွဲလျှင် စိတ်အေးအေးထား၍ ညင်ညင်သာသာ ဆွဲမှသာ ရည်မှန်းချက်ပစ်မှတ်ကို ကွက်တိ မှန်ပေလိမ့်မည်။ အလောသုံးဆယ် ခလုတ်ဆွဲမိလိုက်ပါက မသိမသာကလေး ပြောင်းဝလှုပ်ခါသွားခြင်းဖြင့် ကျည်လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွား

မည်။ သားကောင်ကို ချက်ကောင်းမထိနိုင်။ လွဲသွားနိုင်သည်။

ကျင့်သားရပြီးသော ကျွန်တော့်လက်ကိုမူ ကျွန်တော်က စိတ်ချပြီးသား။ အလေးချိန် ကိုးပေါင် သုံးအောင်စသာရှိသော အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်က ကျွန်တော် ပစ်နေကျ၊ လက်စွဲ။

သို့သော် ခက်ခဲနေသည်မှာ ပစ်မှတ်က တစ်ခုမဟုတ်၊ နှစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ပစ်မည့်သူက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော် ကိုင်ထားသော လက်နက်ကလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်နိုင်သော ခေတ်မီ အော်တိုမက်တစ် လက်နက်မဟုတ်။ ပစ်မှတ်နှစ်ခုကို တစ်ချိန်တည်း မပစ်နိုင်။

အနည်းဆုံး နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဆိုလျှင်ပင် ခလုတ်နှစ်ခုကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဆွဲနိုင်သေးသည်။

ယခုတော့ တစ်ချက်ပစ်ပြီးသည်နှင့် မောင်းတစ်ချက်ထိုးရဦးမည့် အမေရိကန် ရိုင်ဖယ်။

မှိုင်းညိုညို တောင်ပြာတန်းထိပ်မှ တံစဉ်ကွေး လခြမ်းကလေး ထွက်စပြုနေပြီ။ ဘော်ငွေလရောင်မှာ ဝေသီအုံဆိုင်းနေသော ဆီးနှင်းထုကို ပင်ပန်းတကြီး ထိုးဖောက်နေရသည်။ မြင်ကွင်းမှာ မှုန်ဝါးဝါးမျှသာ။

ပေါင်တစ်ချောင်းမှာ ယခင်ကတည်းက ကိုက်စားထားပြီးသဖြင့် ခြေလက် စုစုပေါင်းမှ သုံးချောင်းသာ ကျန်တော့သော နွားပေါက် အသေကောင်ကလေးမှာ မျက်စိပသာဒ အမြင် မလှပတော့။

နွားကလေးလည်ပင်းတွင် ကျားကိုက်ထားသော ဒဏ်ရာမှ